ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jana Šmakala ve věci

žalobkyně:	**Žíkovská obora, s.r.o.**, IČO 25233904, se sídlem Nádražní 310/28, 301 00 Plzeň, *zastoupena JUDr. Nadjou Clare Hrušovskou, advokátkou,* *se sídlem Pod Jezerem 415/2, 323 00 Plzeň,*
proti žalovanému:	**Krajský úřad Plzeňského kraje,** se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň,
za účasti osob zúčastněných na řízení:	**1) Honební společenstvo Olešná**, IČO: 69983038, se sídlem Darová 3, 338 24 Břasy, *zastoupené JUDr. Pavlem Ungrem, advokátem,* *se sídlem Harantova 511/14, 301 00 Plzeň,* **2) Libštejnské Lesy s.r.o.**, IČO: 25212770 se sídlem Nádražní 310/28, 301 00 Plzeň, *zastoupené JUDr. Pavlem Ungrem, advokátem,* *se sídlem Harantova 511/14, 301 00 Plzeň,*

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2021, č. j. PK-ŽP/8038/21,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobkyně, jež je držitelkou a uživatelkou honitby Žíkovská obora se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2021, č. j. PK-ŽP/8038/21 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Rokycany, odboru životního prostředí (dále též „*správní orgán I. stupně*“), ze dne 21. 1. 2021, č. j. MeRo/1289-11/OŽP/20, kterým byla v řízení zahájeném z moci úřední podle § 31 odst. 6 písm. e) zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti (dále jen „*zákon o myslivosti*“), zrušena ke dni právní moci rozhodnutí vlastní honitba (obora) č. CZ3211606048 Žíkovská obora, uznaná rozhodnutím Okresního úřadu Rokycany ze dne 15. 7. 2002, č. j. ŽP 2589-1/2002, v celkové výměře 175,9170 ha.

2. Důvodem rozhodnutí o zrušení obory byl závěr správních orgánů, že její oplocení je natolik defektní, že již není splněna definice obory obsažená v § 2 písm. j) zákona o myslivosti, podle níž je oborou „*druh honitby s podmínkami pro intenzivní chov zvěře s obvodem trvale a dokonale ohrazeným nebo jinak uzpůsobeným tak, že chovaná zvěř z obory nemůže volně vybíhat.*“.

Obsah žaloby

3. V žalobě uplatnila žalobkyně celou řadu dílčích námitek týkající se procesní i hmotněprávní stránky věci. Pro žalobkyni bylo napadené rozhodnutí překvapivé, zejména s ohledem na skutečnost, že se žalovaný i správní orgán I. stupně nevypořádal se všemi jejími námitkami ani s návrhem na doplnění dokazování, dle názoru žalobkyně bylo v dané věci vycházeno z nesprávně a neúplně zjištěného skutkového stavu věci. Správní orgán I. stupně nesprávně posoudil skutkový stav věci dle § 3 resp. § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“) a nesprávně aplikoval povinnost pečlivě přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu, když v odůvodnění rozhodnutí uvádí, že oplocení uvedené honitby přestalo vyhovovat a neplní svoji funkci tak, aby chovaná zvěř nemohla volně vybíhat z této honitby do okolních honiteb. Tento závěr je zcela v rozporu se skutečným stavem oplocení a není podložen dalšími důkazními prostředky.

4. Žíkovská obora je dle žalobkyně oplocena klasickým oborním plotem, který je primárně určen pro zvěř spárkatou. Tento plot byl pořízen pro jeho dlouhou životnost a pevnost, jednalo se přitom o náklad v řádech několika set tisíc korun. V době, kdy byl plot instalován a i v dalších letech, nebyl takový problém se stavem černé zvěře v sousední honitbě tak, jako přibližně v posledních pěti letech. Vysoké stavy černé zvěře způsobují, že denně dochází k tlaku zvěře dostat se do obory na krmení, kterým je krmena spárkatá zvěř žalobkyně. Obora je již čtyři roky obklopena cca 250 ha zemědělských ploch s kukuřicí, která je zde pěstována na zrno, tedy je na poli až do listopadu, a poskytuje tak úkryt pro černou zvěř, která následně působí značné škody na oplocení a na trvale travných plochách v oboře, což žalobkyně nemůže nijak ovlivnit a nemůže tomu zabránit.

5. Účelovým požadavkem oplocení obory je zabránit úniku chovné zvěře a zajistit její ochranu před projevy civilizace. Způsoby oplocení jsou různé, kromě výšky a pevnosti musí oplocení splňovat požadavky na trvanlivost, hospodárnost pořizovacích nákladů a

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

svým způsobem i estetiku použitého materiálu. Plot je nutné každý den kontrolovat a v případě potřeby opravovat, což žalobkyně činí. Plot je většinou vyroben z pozinkovaného pletiva s oky o rozměrech cca 12 x 15 cm, nad plotem může být ještě umístěna dřevěná fošinka, která na zvěř působí jako vizuální zábrana. Celková výška oplocení se pohybuje mezi 200 až 250 cm. Neexistuje povinnost osazení plotu u země zabudovanou tyčovinou. Všechno uvedené žalobkyně splňuje.

6. Podle publikace Zákon o myslivosti s komentářem s právním stavem ke dni 1. 4. 2015 (autor JUDr. Bohuslav Petr Ph.D. a kolektiv) není zakázáno mít v ohrazení tzv. záskoky a záběhy, jimiž zvěř může do obory vnikat. Vnikání zvěře tedy zákon umožňuje. Za volné vybíhání zvěře se pak nepovažuje únik zvěře po poškození ohrazení neodvratitelnou událostí nebo osobou, za níž uživatel obory neodpovídá. Liberační případy reflektují případy z praxe, kdy poškození oplocení způsobí například prudká vichřice či osoba se zlými úmysly, čemuž uživatel obory může jen sotva zabránit.

7. Žalobkyně využila 120denní lhůtu, která jí byla poskytnuta správním orgánem I. stupně k nápravě stavu, k opravě oplocení, připouští však, že správní orgán I. stupně o této skutečnosti neinformovala, jelikož měla za to, že stav oplocení bude překontrolován a řešen na dalším kontrolním šetření, v rámci kterého se projde celá hranice obory, nikoliv jen některá místa. Další místní šetření se uskutečnilo 4. 9. 2020, žalobkyně k němu nebyla přizvána. Takový postup žalobkyně považuje za nezákonný, přičemž se žalobkyně opět nemohla vyjádřit a na místě v terénu argumentovat ke stavu oplocení, neboť neproběhla jen částečná oprava (jak je tvrzeno správním orgánem I. stupně), ale kompletní oprava poškozených úseků s cílem opravit zjištěné závady. Vadná místa byla doplněna kari sítí či opravena drátem a poškozené betonové sloupky byly doplněny o železné tyče, čímž byly stabilizovány. Zpevnění dolních části plotu bylo provedeno pouze v problematických místech, ve kterých má tendenci pronikat černá zvěř. Žalobkyně provedla opravy dle svého nejlepšího vědomí a svědomí a s uvědoměním, že je nutné zamezit případnému úniku zvěře z obory. Absence výztuh je dána druhem zvěře, který se v oboře chová. Umístění dřevěných palisád do dolní části oplocení by bylo na místě, kdyby v ohradě byla chována černá zvěř, což v tomto případě není. Žalobkyně sice měla v roce 2004 záměr chovat v oboře i prase divoké, ale fakticky to nebylo nikdy učiněno.

8. Žalobkyně trvá na svém tvrzení, že výška podlezů činí max. 10-15 cm. Je možné, že do obory vniká černá zvěř, tato skutečnost ale není zákonem zakázána. S ohledem na výšku podlezů však není možné, aby z obory unikala zvěř spárkatá.

9. K tvrzení žalovaného, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně musí odrážet skutkový a právní stav v době rozhodování žalobkyně uvedla, že se jedná o subjektivní pohled žalovaného, neboť k opravě poškozených míst oborního plotu dostatečným způsobem došlo a bylo zamezeno případnému úniku zvěře z obory.

10. Ohledně tzv. aklimatizační obůrky žalobkyně uvedla, že tato vždy sloužila jako karanténa pro dovezenou zvěř spárkatou.

11. Kromě černé zvěře způsobuje škody na oborním plotu veřejnost, která se do obory snaží chodit na houby nebo se jen tzv. podívat, přestože je přístup veřejnosti do obory zakázán. Nelze mít za správný názor, že pokud by plot byl funkční, nebude tato situace nastávat. Druh a technické parametry plotu splňují požadavky vč. zohlednění místních přírodních podmínek. Povinnost zpevňovat spodní část plotu není nikde zákonem ani prováděcími předpisy či obvyklou praxí dáno, pouze v případě, že by chovaným druhem v oboře byla zvěř černá.

12. Žalobkyně respektuje a plní povinnost trvale udržovat oborní plot v provozuschopném stavu a zabraňovat případným únikům zvěře. Žalobkyně prostřednictvím jednatele a jeho

rodiny několikrát měsíčně, vzhledem k aktuálním okolnostem několikrát týdně, obchází a kontroluje celý plot obory. V případě, že je zjištěno místo, ve kterém by zvěř mohla uniknout, většinou jde pouze o mírné nadzvednutí plotu pravděpodobně od černé zvěře, neprodleně je opraví.

13. Správní orgán I. stupně postupoval nesprávně, když neprovedl kontrolu celé hranice obory, nýbrž kontrolu provedl pouze namátkově. Žalobkyně není schopna prokázat úmyslné poškození oborního plotu, případy kdy k němu došlo, Policii České republiky nehlásila. V případech, kdy zaměstnanci Libštejsnkých lesů s.r.o. nezavírali vrata do obory, by policie nebyla kompetentní se zabývat.

14. Protokol z místního šetření byl na místě sepsán ručně, chybělo v něm vyjádření státní správy myslivosti, dle informací účastníků toto vyjádření mělo být do protokolu dopsáno v kanceláři. Finální zápis nebyl zaslán všem účastníkům řízení k připomínkám, což žalobkyně považuje za podstatnou procesní chybu, jelikož se nemohla v rámci správního řízení vyjádřit k celému protokolu. Účastníkům řízení bylo poté správním orgánem I. stupně doručeno „Seznámení s podklady rozhodnutí“, přičemž jim byla poskytnuta lhůta 5 dnů. V takto krátké lhůtě nemohla žalobkyně reagovat, přičemž jí nebylo známo, že může správní orgán I. stupně požádat o prodloužení lhůty.

15. Žalobkyně se ztotožňuje s právním názorem žalovaného, dle kterého správní orgán I. stupně pochybil, že účastníky řízení nevyrozuměl o provádění důkazu ohledáním na místě (místním šetřením dne 10. 11. 2020) a to i včetně prováděných šetření před zahájením samotného řízení. Žalobkyně byla zkrácena na svých právech coby účastník řízení a naopak se neztotožňuje s tvrzením žalovaného, že správní orgán I. stupně tak činil z hlediska své dozorové pravomoci, neboť účel, za kterým místní šetření vykonal, byl zcela jasný.

16. Žalobkyně popírá, že by početní stavy chované zvěře neodpovídaly skutečnosti z důvodu, že stanovené minimální a normované stavy jsou cca z roku 2000 a nebyly dosud měněny. Druhová skladba zvěře se od té doby změnila zejména transformací přírodních podmínek a poklesem stavů zvěře. Přestože se prase divoké v oboře nechová (ačkoliv žalobkyně původně takový záměr měla), občas do ní vnikne, a to i z důvodu přemnožení stavů v sousední honitbě způsobeném zejména nedostatečným odlovem. Vlivem transformace přírodních podmínek se zde i v okolí značně zhoršily podmínky a potravní nabídka pro drobnou zvěř. I vzhledem k této skutečnosti žalobkyně požádala správní orgán I. stupně o změnu minimálních a normovaných stavů zvěře včetně zrušení chovu prasete divokého.

17. Rozdílnost ve správním řízení uplatněných stanovisek Honebního společenství Olešná a Honebního společenstva Lhotka u Radnice není žalobkyně schopna komentovat, ale musí konstatovat nevraživost Honebního společenstva Olešná vůči osobě svého jednatele, pana B. Co se týká sčítání zvěře v oboře, pošty jsou ze strany žalobkyně objektivní, byť samozřejmě nelze zvěř vždy sečíst s přesností na jeden kus. Mírně klesající počty zvěře nejsou způsobeny mizením z obory, ale jsou zapříčiněny jinými důvody, např. klesající genetickou diverzitou. Prase v oboře chováno ani loveno není, tudíž nemohl být žádný kus vykázán. Zvýšený odlov dančí zvěře v sousedních honitbách Libštejn a Lom je zapříčiněn úživností obou honiteb.

18. Žalobkyně nezastírá, že do obory vniká zvěř černá, ale poškozením, které způsobí, není schopna uniknout jiná zvěř z obory, neboť podlezy jsou nízké max do 10 až 15 cm. Otázka úmyslného nezavírání vrat či vnikání veřejnosti do obory, byla již výše řešena a není v objektivních možnostech žalobkyně.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

19. Obvod obory je v terénu oplocen a vymezen od počátku její existence, žalobkyni není známo, že by nějaké území bylo v rámci obory oploceno, i když k ní nepatří. Správní orgán I. stupně omylem provedl místní šetření a pořízení fotodokumentace i v úsecích, které nepatří do obory žalobkyně. Takový důkazní materiál měl být dle žalobkyně vyloučen. Žalobkyně se domnívá, že žádost o provedení dalšího místního šetření podala ještě před doručením rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

20. Své tvrzení o tom, že si uvědomuje opotřebovanost materiálu a potřebu stav oborního plotu napravit, nepovažuje žalobkyně za pouhou snahu zvrátit vývoj správního řízení ve svůj prospěch, ale naopak řešit vzniklou situaci.

21. K otázce existence smlouvy o nájmu lesní půdy z roku 1999 žalobkyně uvedla, že předmětná smlouva je dosud platná, neboť nebyla vypovězena a není důvod k jejímu zániku.

Vyjádření žalovaného

22. Žalovaný setrval na svém právním názoru vyjádřeném v napadeném rozhodnutí. Žalobní body se obsahově shodují s námitkami uplatněnými žalobkyní v odvolání a během odvolacího řízení, proto žalovaný odkázal na jejich rozpracování v napadeném rozhodnutí.

23. Žalovaný uvedl, že se řádně vypořádal se všemi námitkami žalobkyně; ta ostatně nespecifikovala, které její námitky měly zůstat nevypořádány. Nemůže obstát ani námitka žalobkyně týkající se jejího návrhu na doplnění dokazování. Žalobkyně neuvedla, jaký návrh měla na mysli, pokud se jednalo o ohledání na místě, jehož se žalobkyně dovolávala až v době vydání prvoinstančního rozhodnutí ve věci, to bylo následně provedeno v rámci odvolacího řízení.

24. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně a napadené rozhodnutí tvoří jeden celek, nelze se tak ztotožnit s tvrzením, že žalovaný vycházel z nesprávně a neplně zjištěného stavu věci. V průběhu řízení byl stav věci opakovaně zjišťován přímo na místě. Při všech ohledáních provedených správním orgánem I. stupně a žalovaným byl stav oplocení opakovaně zaznamenáván a konkrétní zjištění byla podložena pořízenou fotodokumentací. Při každém ohledání byly zjištěny takové nedostatky oborního ohrazení, které prokazatelně způsobují jeho nefunkčnost ve smyslu § 2 písm. j) zákona o myslivosti. Žalovaný dodal, že pro posouzení funkčnosti oborního ohrazení není relevantní skutečnost, zda chovaná zvěř z obory skutečně uniká; ve smyslu definice obory v zákoně o myslivosti totiž postačí pouhá možnost jejího úniku.

25. Argumenty žalobkyně opakovaně směřují ke skutečnosti, že podlezy neumožňují následný únik chovné zvěře z obory. Žalobkyně zároveň tvrdí, že nelze brát v úvahu škody způsobené třetími osobami. Tato argumentace ale nemůže obstát ve světle provedeného dokazování.

26. Prase divoké bylo v oboře předmětem chovu od roku 2004 a o zrušení chovu černé zvěře žalobkyně požádala teprve v závěru řízení u správního orgánu I. stupně. Žalobkyně záměrně opomíjí další zjištěná porušení ohrazení, jako jsou např. díry v plotě zaznamenané při každém ohledání na místě či zcela nefunkční část plotu oddělující tzv. aklimatizační obůrku. Tzv. aklimatizační obůrka leží prokazatelně mimo obvod uznané obory a zvěř z obory tak fakticky může volně vybíhat na honební pozemky náležející do sousední honitby Libštějn. K její existenci se žalobkyně doposud nevyjádřila. Stejně tak žalobkyně neuvedla, proč rezignovala na provedení některých v oborách obvykle užívaných technických opatření, která by přicházela v úvahu i v jejím případě a která by

byla s to limitovat prokázané narušování celistvosti oborního ohrazení a únik chované zvěře (zpevnění spodní části drátěného plotu podélným ráhnem či průběžným ocelovým vodícím lanem v celém obvodu plotu, vybudování silničních roštů u oborních vrat či zřízení přelízek pro návštěvníky lesa).

27. Z podání žalobkyně pak není zřejmé, proč omezila veškeré opravy jen na zpevnění betonových sloupků, „záplatování" děr v drátěném oplocení a pomístné zpevnění spodní části pletiva materiálem místního původu (tyčovinou). Tyto opravy se ve světle provedeného dokazování ukázaly jako nedostatečné. Přitom žalobkyně potřebu kompletní rekonstrukce ohrazení obory v průběhu odvolacího řízení připustila a ve svých vyjádřeních opakovaně proklamovala snahu o řešení stavu.

28. Co se týče údajného poškozování oborního ohrazení či otevírání vrat třetími osobami, je třeba zdůraznit, že odpovědným subjektem za udržování ohrazení ve stavu, aby nebyl možný únik z obory, je právě žalobkyně a je na ní, jak tak bude činit. Žalovaný považuje argumentaci v tomto směru za zcela účelovou. Správní řízení o zrušení obory není sankčním řízením, které by záviselo na prokázání zavinění odpovědného subjektu či ve kterém by se mohlo uvažovat o zproštění odpovědnosti. Aby obora plnila své funkce či smysl dle zákona o myslivosti, tj. intenzivní chov zvěře, musí splňovat podmínky stanovené zákonem o myslivosti, a je na jejím držiteli, aby tyto podmínky zajistil. V opačném případě se držitel obory vystavuje možnosti, že bude obora příslušným správním orgánem zrušena.

29. Tvrzení žalobkyně ohledně klesající genetické diverzity chované zvěře, která má být příčinou zásadního poklesu koeficientu očekávané produkce, je dle žalovaného v rozporu s dalšími tvrzeními žalobkyně o nevyčíslitelné hodnotě chovných kusů zvěře v oboře a také s jedním z hlavních cílů oborních chovů, tj. chov zdravých a kvalitních jedinců zvěře.

30. Ke zpochybnění zjištění žalovaného zaznamenaného v rámci ohledání na místě, kdy žalobkyně poukázala na skutečnost, že nebyla celého ohledání přítomna, žalovaný uvedl, že právo účastnit se ohledání nebylo žalobkyni nijak upřeno. Skutečnost, že se žalobkyně z vlastní vůle účastnila pouze části ohledání, jde plně k její tíži. Po skončení úkonu byl protokol za účasti žalobkyně nahlas přečten, žalobkyně bez žádosti o doplnění tento protokol také podepsala.

31. Dle žalovaného je napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně věcně správné, přezkoumatelné a vydané v souladu s dotčenými právními předpisy.

Obsah správního spisu

32. Z obsahu správního spisu vyplývá, že se dne 3. 2. 2020 na správní orgán I. stupně obrátil jednatel společnosti Libštejnské lesy, JUDr. J. S., s tím, že oplocení Žíkovské obory je na mnoha místech potrhané, dřevěné palisády bránící zvednutí oplocení zvěří jsou shnilé, odvázány a odvaleny. Některé betonové sloupky jsou již nahnuté a beton rozpraskaný, takže pevnosti nevyhoví. Oplocení je celkově již dlouhou dobu neopravované. Ztrácí tak svůj význam a funkci. Správní orgán I. stupně byl požádán, aby záležitost zkontroloval a uvědomil o tomto stavu odpovědného pracovníka žalobkyně, aby nedostatky byly odstraněny a neopakovaly se.

33. Správní orgán I. stupně uskutečnil dne 25. 2. 2020 místní šetření části oplocení obory v úseku od hájovny „Na Zavadilce" směrem k řece Berounce za účelem zjištění stavu oplocení a identifikace poškozených míst, o čemž vyhotovil úřední záznam. Při místním

šetření bylo zjištěno celkem 19 poškozených míst z větší části proražené a potrhané zvěří. Dřevěné palisády zabraňující průniku zvěře nadzvednutím pletiva úplně chyběly nebo byly značně shnilé. Dne 13. 3. 2020 proběhlo místní šetření spojené s pořízením fotodokumentace oplocení obory za účelem zjištění stavu druhé poloviny oplocení a identifikace poškozených míst, o čemž byl rovněž vyhotoven úřední záznam. Při tomto šetření bylo zjištěno celkem 41 poškozených míst, z větší části proražené a protrhané zvěří. Dřevěné palisády úplně chybí nebo jsou značně shnilé a svou funkci neplní. Zjištěné nedostatky byly vyfotografovány a zaevidovány číselnou řadou a prostřednictvím GPS.

34. Žalobkyně byla dne 25. 3. 2020 vyzvána správním orgánem I. stupně ke zjednání nápravy zjištěného stavu oplocení ve lhůtě 120 dnů od doručení této výzvy s tím, že jí byly zpřístupněny zjištěné nedostatky prostřednictvím svých GPS souřadnic s krátkým popisem poškozeného místa včetně jejich fotografické dokumentace. Lhůta ke zjednání nápravy uplynula dle správního orgánu I. stupně dne 28. 7. 2020.

35. Dne 4. 9. 2020 provedl správní orgán I. stupně místní šetření a fotodokumentaci obory, o níž vyhotovil úřední záznam. Při šetření bylo zjištěno, že proběhla částečná oprava oplocení tím, že byly na místa potrhnutého pletiva přidrátovány kusy kari sítí, nebo protržená drátěná oka byla spojena vázacím drátem. Betonové sloupky byly vyztuženy železnými tyčemi. Nebylo provedeno zpevnění spodní části oplocení dřevěnými palisádami, které mají bránit průniku zvěře nadzvednutím pletiva. Poškozená místa (místa úniku zvěře z obory) byla vyfocena a jsou součástí úředního záznamu. Fotografie byly rovněž uloženy na internetovém odkazu.

36. Oznámením ze dne 21. 9. 2020, č. j. MeRO/1289-3/OŽP/20, oznámil správní orgán I. stupně zahájení správního řízení ve věci zániku honitby Obora Žíkov dle § 31 odst. 6 písm. e) zákona o myslivosti z důvodu, že její oplocení přestalo vyhovovat a neplní svoji funkci tak, aby chovaná zvěř z obory nemohla volně vybíhat do okolních honiteb.

37. Správní orgán I. stupně současně nařídil na den 15. 10. 2020 ústní jednání spojené s místním šetřením. Ústní jednání, jehož průběh byl zachycen v ručně psaném protokolu (následně přepsaném na počítači) se odehrálo mj. za přítomnosti J. B., jednatele žalobkyně. Při místním šetření bylo zjištěno na několika místech protržení oplocení společně s několika místy, ve kterých zvěř pronikla pod oplocením obory. Tato místa byla fotograficky zachycena. Pan B. uvedl do protokolu, že oplocení obory je v dobrém stavu, tudíž nedochází k úniku zvěře z obory. Nesouhlasí s návrhem na zrušení obory, jelikož obora je ve funkčním stavu. Kontrolu oplocení provádí dvakrát týdně. Na oplocení nejsou zjevné díry, ale k porušení plotu dochází tím, že přemnožená černá zvěř nemá problém pletivo přizvednout.

38. Dne 10. 11. 2020 provedl správní orgán I. stupně další místní šetření s dokumentací. Při tomto místním šetření byla zjišťována funkčnost části oplocení Žíkovské obory od hájovny „Na Zavadilce“ do místa tzv. „Třírožáku“. Stav oplocení se dle zjištění prakticky nezměnil. Oplocení dle závěrů správního orgánu I. stupně neplní požadavky § 2 písm. j) zákona o myslivosti.

39. Oznámením ze dne 30. 11. 2020 vyrozuměl správní orgán I. stupně účastníky správního řízení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. K tomu jim stanovil lhůtu 5 dní ode dne doručení oznámení.

40. Dne 21. 1. 2021 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. MeRo/1289-11/OŽP/20, kterým zrušil vlastní honitbu jako oboru pod názvem Žíkovská obora č. honitby CZ 3211606048, uznanou rozhodnutím Okresního úřadu Rokycany ze dne 15. 7. 2002, č. j. ŽP 2589-1/2002, v celkové výměře 175,9170 ha. Dle tohoto rozhodnutí nesplňuje

Žíkovská obora podmínku, která je náležitostí návrhu na uznání honitby dle § 18 odst. 5 zákona o myslivosti, a sice projekt výstavby potřebných zařízení, jímž je především ohrazení obory. Oborou je dle § 2 písm. j) zákona o myslivosti druh honitby s podmínkami pro intenzivní chov zvěře s obvodem trvale a dokonale ohrazeným nebo jinak uzpůsobeným tak, že chovaná zvěř nemůže volně vybíhat ven. Oplocení obory nesplňuje jak náležitosti pro uznání honitby, tak nenaplňuje ani funkci trvalého a dokonalého ohrazení.

41. Dne 25. 1. 2021 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno sdělení žalobkyně ze dne 19. 1. 2021, žalobkyně v něm mj. žádala o uskutečnění dalšího místního šetření.

42. Žalobkyně podala proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání ze dne 2. 2. 2021. Odvolání obsahovalo téměř totožnou argumentaci jako žaloba.

43. Žalovaný nařídil ohledání obory mimo ústní jednání na den 29. 4. 2021. Ohledání mělo být zaměřeno zejména na plnění funkce dokonalého ohrazení obory ve smyslu § 2 písm. j) zákona o myslivosti. Ohledání se zúčastnil mj. i jednatel žalobkyně Jiří B.. Dle protokolu z ohledání věci na místě charakter oplocení odpovídal zjištěním učiněným správním orgánem I. stupně. Celkem bylo zjištěno 34 porušení oborního plotu s prokazatelným průnikem blíže nespecifikované zvěře, z toho se v 26 případech jednalo o nadzvednutí pletiva zvěří a v 6 případech o díru v oplocení. Dále byla zjištěna část nefunkčního oplocení, na které navazuje tzv. aklimatizační obůrka a 1 padlý sloupek oplocení.

44. Žalobkyně doručila žalovanému vyjádření ze dne 10. 5. 2021, ve kterém zdůraznila neexistenci povinnosti osazení oborního plotu u země zabudovanou tyčovinou. Výška podlezů činí v průměru 5 až 10 cm, není tedy možné, aby chovaná zvěř spárkatá z obory unikala. Vnik zvěře do obory zákon nezakazuje. Žalobkyně si uvědomuje opotřebovanost materiálu, jímž je obora oplocena a potřebu stav napravit. Deklarovala úmysl po etapách poškozené části pletiva v oboře obměnit za nové.

45. Dne 21. 5. 2021 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. PK-ŽP/8038/21, ve kterém odvolání žalobkyně zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Dle žalovaného obora nesplňuje požadavek dle § 2 písm. j) zákona o myslivosti, jelikož technický stav obory únik zvěře z obory jednoznačně umožňuje. Dle žalovaného nelze správnímu orgánu I. stupně prominout, že věc neposoudil tak, aby rozhodnutí odráželo skutkový a právní stav v době jeho rozhodování. Z tohoto důvodu provedl doplnění dokazování o další ohledání ohrazení obory. Žalovaný neshledal námitky žalobkyně uplatněné v odvolání ani v rámci odvolacího řízení jako důvodné.

Jednání před soudem

46. Dne 9. 3. 2022 se ve věci konalo před Krajským soudem v Plzni jednání. Zúčastnil se ho jednatel žalobkyně pan B., zástupkyně žalobkyně JUDr. Hrušovská, zmocněná zaměstnankyně žalovaného, JUDr. Bůžková, za osoby zúčastněné na řízení jejich zástupce JUDr. Ungr a Libštejnské lesy, s. r. o. byly přítomny i osobou svého jednatele, JUDr. S..

47. Zástupkyně žalobkyně odkázala na obsah podané žaloby, přičemž zejména odkázala na body 5, 10, 11 a 16 žaloby. Dle jejího názoru oborní plot splňuje podmínky vymezené zákonem, k úniku spárkaté zvěře z obory nedochází. Výška otvorů, jimiž se případně podhrabává zvěř černá, je pro spárkatou zvěř příliš nízká. Dále poukázala na to, že dochází k pravidelným opravám, ve správním řízení se prokázalo, že jednatel žalobkyně kontroluje stav oplocení dvakrát týdně. Poškození, která na plotu vznikají, jsou

způsobována vlivy, za které nemůže žalobkyně nést odpovědnost. Kvůli nim dle zástupkyně žalobkyně není možno oboru zrušit, zákon pro tyto situace stanoví výjimku, byť se samozřejmě předpokládá, že závady budou opraveny. Rovněž upozornila, že do protokolu o jednání mělo být doplněno vyjádření orgánu státní správy myslivosti, ale doplněný protokol nebyl žalobkyni zaslán. Zástupkyně žalobkyně také poukázala na to, že žalobkyně nebyla přizvána k dalším místním šetřením. Nebyl akceptován ani vypořádán její návrh na doplnění dokazování provedením dalšího místního šetření. Jde-li pak o výtky správních orgánů týkající se zpevňování spodní části oplocení obory, nic takového zákon neukládá. Správní orgány také pochybily, když kontrolovaly stav oplocení i v místech, která nebyla součástí Žíkovské obory. V rámci svého konečného návrhu pak uzavřela, že podle jejího názoru oplocení Žíkovské obory svou funkci plní. Bylo pořizováno zhruba před dvaceti lety vysokým nákladem 600 až 700 tisíc korun, a to právě tak, aby bylo trvalé a nemuselo se opravovat.

48. Zmocněnkyně žalovaného odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a správního spisu. Vyslovila se tak, že žalovaný na svých závěrech trvá, bylo prokázáno, že oplocení Žíkovské obory neplní svou funkci. Konstatovala, že z hlediska zákona je irelevantní, zda k únikům chované zvěře reálně dochází, neboť z hlediska § 2 písm. j) zákona o myslivosti postačí i jen potencialita úniku zvěře, aby nebyla naplněna definiční kritéria oplocení obory. Následně zopakovala argumenty, jimiž vyvracela tvrzení žalobkyně: prověrky stavu oplocení obory před zahájením správního řízení byly vykonány v rámci dozorových oprávnění správního orgánu I. stupně, žádné závěry z nich vyvozovány nebyly. Žalobkyně se vždy mohla seznámit s obsahem správního spisu a vyjádřit se k němu. Pokud jde o důkazní návrh provedením dalšího šetření, ten byl správnímu orgánu I. stupně předložen až v den, kdy vydal své rozhodnutí.

49. Zástupce osob zúčastněných na řízení JUDr. Ungr uvedl, že se má v úmyslu vyjádřit k věci alespoň na jednání, protože písemné vyjádření osoby zúčastněné na řízení nepodávaly. Konstatoval, že jeho dojem z průběhu správního řízení se odlišuje od toho, jak jeho průběh vylíčila zástupkyně žalobkyně. Celé správní řízení bylo zaměřeno na prokázání relevantních skutečností vyplývajících z § 2 písm. j) zákona o myslivosti. Ve věci byla provedena tři místní šetření, dvě u správního orgánu I. stupně, jedno u žalovaného. Všech se zúčastnil jednatel žalobkyně. Byla zjištěna nejen potencialita úniku zvěře, ale i jeho fakticita. Odkazy na odbornou literaturu, které zástupkyně žalobkyně prezentovala, jsou nepřiléhavé, neboť se týkají odpovědnosti za škodu, ne stavu oplocení. Podle jeho názoru žalobkyně napadá skutková zjištění, která se jí nelíbí, ale nepodává důkazy o opaku. Upozornil také na to, že případ má kromě své veřejnoprávní i svou soukromoprávní dimenzi, v jejímž rámci dochází v důsledku úniku zvěře ze Žíkovské obory dlouhodobě ke škodám na sousedních pozemcích.

50. Soud ve věci neprováděl dokazování. Žalobkyně navrhovala provést důkaz napadeným rozhodnutím, rozhodnutím správního orgánu I. stupně a jejich správními spisy. Těmi se však v soudním řízení správním důkaz neprovádí. Soud neprováděl ani svědecký výslech jednatele žalobkyně, neboť žalobkyně ani neuvedla, k čemu by měl její jednatel být slyšen. Takovému důkaznímu návrhu nelze vyhovět. Soud rovněž nevyhověl důkaznímu návrhu odborným stanoviskem či znaleckým posudkem k oplocení obory. Zástupkyně žalobkyně sdělila, že takový posudek či stanovisko nemá k dispozici; zamýšlela je v případě kasačního rozhodnutí soudu předložit správním orgánům. Z toho důvodu tento důkaz ani nebylo možno provést; současně je nutno poukázat na to, že ani v jeho případě nebylo jasné, co by jím mělo být prokázáno. Soud konečně neprovedl ani důkaz videozáznamem o stavu oplocení, neboť stav oplocení Žíkovské obory je zadokumentován ve správním spise. Lze konstatovat, že soud s ohledem na robustnost provedeného dokazování v rámci správního řízení soud ani ke svému rozhodnutí

nepotřeboval jakkoli doplňovat skutková zjištění. Návrhy na provedení dokazování tak byly i z hlediska soudního řízení správního nadbytečné.

Posouzení věci

51. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

52. Soud věc posuzoval podle následující právní úpravy.

53. Podle § 2 písm. j) zákona o myslivosti: „*Pro účely tohoto zákona se rozumí oborou druh honitby s podmínkami pro intenzivní chov zvěře s obvodem trvale a dokonale ohrazeným nebo jinak uzpůsobeným tak, že chovaná zvěř z obory nemůže volně vybíhat*.“

54. Dle § 31 odst. 6 písm. e) zákona o myslivosti: „*Honitba zaniká rozhodnutím orgánu státní správy myslivosti, není-li ohrazení obory funkční a nezjedná-li držitel honitby v přiměřené lhůtě stanovené orgánem státní správy myslivosti nápravu.*“

55. Soud v projednávané věci předesílá, že podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je jednou z náležitostí žaloby vymezení žalobních bodů, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Důležitost řádného vymezení žalobních bodů nelze v řízení proti rozhodnutí správního orgánu přecenit, neboť právě jejich prostřednictvím žalobce, v souladu s dispoziční zásadou, na níž je toto řízení vybudováno, vymezuje pomyslné hřiště soudního přezkumu. Podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. totiž platí, že soud napadené výroky rozhodnutí přezkoumá právě v mezích žalobních bodů. Z toho vyplývá jednak to, že soud zásadně není oprávněn podrobit napadené rozhodnutí přezkumu z jiných důvodů, tedy těch, které nebyly uplatněny jako žalobní bod, jednak pak i to, že soudní přezkum je současně i omezen rozsahem žalobních bodů. Dlouhodobě je v judikatuře správních soudů opakováno, že „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta*“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).

56. Tento úvod soud považuje v projednávané věci za důležitý, neboť žalobkyně svou žalobu nekoncipovala v rámci sevřených žalobních bodů, ale uvedla celou řadu poměrně neuspořádaných námitek, které teprve v souhrnu žalobní bod vytvářejí, doprovázenou vlastními komentáři a popisy. To jistě samo o sobě vadou žaloby není, na druhé straně však tento postup může vést ke zhoršení možností přezkumu napadeného rozhodnutí soudem, když různě v rámci žaloby uváděné námitky často nedosahují té koherence a hloubky, jako žalobní body koncentrované. Je však pochopitelně výlučně věcí žalobce, jakou strategii při formulaci žalobních bodů zvolí.

57. V nyní projednávané věci žalobkyně nejprve uvedla, že pro ni bylo napadené rozhodnutí překvapivé, zejména s ohledem na to, že se správní orgány obou stupňů nevypořádaly se všemi jejími námitkami a návrhem na doplnění dokazování. Tato dílčí námitka je však příliš obecná. Není zřejmé, v jakém ohledu mohlo být pro žalobkyni napadené rozhodnutí překvapivé, neboť jím bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobkyně tedy nepochybně věděla, „co je ve hře“ a že rozhodnutí o jejím odvolání skutečně může nabýt podoby stanovené v § 90 odst. 5

správního řádu, a sice zamítnutí odvolání a potvrzení napadeného rozhodnutí. Totéž nutno uvést i ohledně tvrzení, že se správní orgány nevypořádaly se všemi jejími námitkami a návrhem na doplnění dokazování. Nevypořádání se s uplatněnými námitkami a návrhy účastníka řízení představuje obecně vzato závažnou vadu správního rozhodnutí, neboť podle § 68 odst. 3 správního řádu je informace o způsobu vypořádání se s námitkami účastníků řízení esenciální součástí odůvodnění správního rozhodnutí. Pokud by taková námitka byla důvodná, mohlo by napadené rozhodnutí být v jejím důsledku zatíženo až vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Tato vada totiž vzniká zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (i implicitně) reagovat. Přehlédnout nicméně nelze fakt, že správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38). Žalobkyně ovšem nijak nekonkretizuje, se kterými jejími námitkami se správní orgány nevypořádaly. Přitom není věcí soudu, aby za žalobkyni sám její argumentaci jakkoli domýšlel, nebo sám dohledával, zda žalovaný a správní orgán I. stupně řádně reagoval na všechny dílčí námitky, které snad v průběhu správního řízení či v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedla. Soud se v tomto směru omezil toliko na obecný přezkum napadeného rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že jeho odůvodnění plně odpovídá požadavkům vyplývajícím pro něj z citovaného § 68 odst. 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí jednotlivé odvolací námitky žalobkyně přezkoumatelně vypořádává.

58. Jde-li o tvrzení, podle něhož správní orgány nereagovaly na návrh na doplnění dokazování, podává se až ze samého závěru žaloby (bod 19), že má žalobkyně zřejmě na mysli návrh na provedení dalšího místního šetření. O něm uvádí, že se domnívá, že jej podala správnímu orgánu ještě před doručením rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V tomto směru je tak nutno předeslat, že původní část této námitky, podle níž se správní orgány s jejím návrhem na doplnění dokazování nevypořádaly, nemůže ve světle jejího pokračování obstát, neboť zde již žalobkyně konkrétně polemizuje s odůvodněním, proč nebylo tomuto návrhu na uskutečnění dalšího místního šetření vyhověno. Sama žalobkyně tedy připouští, že žalovaný předložil určitou argumentaci, proč tomuto návrhu na doplnění dokazování nebylo vyhověno.

59. Dále je k tomuto problému nutno uvést, že žalobkyně interpretuje argumentaci žalovaného k této otázce nesprávně, v rozporu s tím, co je v napadeném rozhodnutí obsaženo. Žalovaný na straně 6 napadeného rozhodnutí uvádí, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu vydáno dne 25. 1. 2021, což je stejný den, kdy bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno další podání žalobkyně, v němž mj. navrhuje provedení dalšího místního šetření. Soud ze správního spisu ověřil, že tyto závěry žalovaného odpovídají skutečnosti. V tomto směru je tedy nutno uzavřít, že žalobkyně má pravdu v tom, že sice její návrh na doplnění dokazování byl správnímu orgánu I. stupně doručen dříve, než jí bylo doručeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ale tato skutečnost není nikterak relevantní, neboť pokud správní orgán I. stupně již dne 25. 1. 2021 vydal své rozhodnutí, zcela jistě nemohl reagovat na návrh na provedení dokazování doručený mu stejného dne. Soudu není zřejmé, jak by podle představ žalobkyně měl správní orgán I. stupně reagovat na důkazní návrh doručený mu dne, kdy vydal rozhodnutí, resp. v mezidobí mezi tím, než je vydané rozhodnutí doručeno účastníkům. Jakmile správní orgán projeví navenek svou vůli (v projednávané věci jde o okamžik předání rozhodnutí správního orgánu I. stupně k doručení), je jeho rozhodnutí platné a správní orgán je jím vázán. Proto nejenže není technicky možné reagovat na důkazní návrhy doručené správnímu orgánu v době, kdy již bylo rozhodnutí vydáno, ale neodpovídá to ani právní úpravě.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

60. Nadto je nutno konstatovat, že žalovaný věnoval tomuto návrhu na doplnění dokazování odstavec na straně 18 napadeného rozhodnutí, když konstatoval právě to, že tento návrh byl správnímu orgánu I. stupně doručen až když bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně vydáno, proto na něj nemohl již tento správní orgán reagovat. Žalovaný pak poukázal i na to, že sám v rámci odvolacího řízení provedl místní šetření, takže napadené rozhodnutí bylo vydáno podle skutkového stavu ověřeného (i) v jeho rámci. Lze tedy konstatovat, že ani tato dílčí námitka žalobkyně není důvodná.

61. Další obsah žaloby je možno rozčlenit do žalobních bodů, které se týkají jednak otázky správně zjištěného skutkového stavu, jednak procesního postupu správních orgánů.

62. Pokud jde o procesní postup správních orgánů, namítá žalobkyně, že napadené rozhodnutí vycházelo z nesprávně a neúplně zjištěného skutkového stavu věci, přičemž odkázala na ustanovení § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu (bod 1 žaloby), dále žalobkyně tvrdila, že správní orgán I. stupně konal ve věci místní šetření ještě před zahájením řízení a jedno již v rámci správního řízení, na něž nebyla žalobkyně přizvána (body 5, 12 žaloby), dále že správní orgán I. stupně provedl kontrolu ohrazení obory pouze namátkově, nikoli v celém rozsahu, což je zavádějící (bod 10 žaloby), že protokol z místního šetření byl sepsán ručně a následně do jeho tištěné verze bylo doplněno stanovisko státní správy myslivosti, s nímž však nebyla seznámena, že lhůta pro seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, byla příliš krátká (bod 11 žaloby) a že správní orgán I. stupně prováděl fotodokumentaci i v místech, která již součástí Žíkovské obory nejsou, přičemž takový materiál měl být z podkladů vyřazen (bod 18 žaloby).

63. Pokud jde o otázku správně zjištěného skutkového stavu, žalobkyně polemizovala o důvodech, které zapříčinily nepříznivý stav oplocení Žíkovské obory (body 2, 3, 4, 8, 13, 14 a částečně 20 žaloby), dále namítá, že zjištění správních orgánů o úniku jiné než černé zvěře z obory jsou neprůkazná (body 14, 15 a 16 žaloby), rozporuje jejich závěry týkající se existence smlouvy o nájmu lesní půdy z roku 1999 (bod 21 žaloby) a konečně dvakrát zmiňuje argumentaci týkající se tzv. aklimatizační obůrky.

64. Soud se nejprve v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta prvá s. ř. s.) zabýval správností procesního postupu správních orgánů.

65. Jde-li o námitku týkající se správně a úplně zjištěného skutkového stavu, lze konstatovat, že samotnou žalobkyní zmíněná ustanovení § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu vskutku ukládají správním orgánům povinnost zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti včetně okolností důležitých pro ochranu veřejného zájmu apod. Nemůže být ani sporu o tom, že nesprávně zjištěný skutkový stav je natolik závažnou vadou, že odůvodňuje kasaci jí zatíženého správního rozhodnutí popřípadě i bez nařízení jednání podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Žalobkyně ovšem opomněla uvést, v jakém směru měly správní orgány tato ustanovení v projednávané věci porušit. Nesdělila tedy, k jakým skutečnostem snad správní orgány nepřihlédly, která skutková zjištění opomněly učinit, nebo které jejich skutkové závěry jsou snad nesprávné. Ani v tomto ohledu pak soud nemůže procesní aktivitu žalobkyně nahrazovat vlastní činností. Proto soud, opět v té míře obecnosti, kterou uplatněná žalobní námitka připouští, konstatuje, že neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo vskutku zatíženo vadou nesprávně zjištěného skutkového stavu.

66. Dále se soud zabýval problémem správním orgánem I. stupně provedených místních šetření, o jejichž konání nebyla žalobkyně uvědomena. Místní šetření je úkonem správního orgánu, forma ohledání na místě podle § 54 odst. 3 správního řádu. Dle § 54 odst. 1 správního řádu platí: „*Vlastník nebo uživatel věci nebo ten, kdo má věc u sebe, je povinen předložit ji správnímu orgánu nebo strpět ohledání věci na místě. Správní orgán o tom vydá usnesení, jež se oznamuje pouze osobě uvedené ve větě první. Hrozí-li nebezpečí z prodlení, postupuje se podle § 138.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Dle § 54 odst. 3 správního řádu pak: „*O ohledání na místě správní orgán vyrozumí též toho, kdo je oprávněn s předmětem ohledání nakládat, nejedná-li se o osobu, které se usnesení oznamuje podle odstavce 1.*“ Z citované právní úpravy se podává, že předpokladem řádného provedení místního šetření je vyrozumění osoby, která je s předmětem ohledání oprávněna nakládat. V poměrech projednávané věci nemůže být pochybností, že žalobkyně měla být o provedených místních šetřeních vyrozuměna.

67. Ze správního spisu se podává, že správní orgán I. stupně provedl celkem 5 úkonů, které sám nazval místním šetřením. Prvá tři místní šetření realizoval ve dnech 25. 2. 2020, 13. 3. 2020 a 4. 9. 2020 se uskutečnila ještě před zahájením správního řízení; prvně dvě zmíněná uskutečněná v únoru a březnu 2020 byla reakcí správního orgánu I. stupně na podaný podnět k prošetření stavu oplocení Žíkovské obory a tato místní šetření byla následována vydáním výzvy ke zjednání nápravy poškozeného oplocení honitby Žíkovská obora ze dne 25. 3. 2020. V jejich rámci byl prověřen stav celého ohrazení Žíkovské obory, přičemž fotograficky zadokumentováno bylo celkem 60 závad na něm se nacházejících (19 závad při místním šetření konaném dne 25. 2. 2020 a 41 závad při místním šetření konaném dne 13. 3. 2020). Posléze uvedené místní šetření provedené dne 4. 9. 2020 pak bylo uskutečněno před vydáním usnesení o zahájení správního řízení, a to v zásadě jako kontrola realizace nápravných opatření, k nimž byla žalobkyně vyzvána výzvou ke zjednání nápravy a k jejichž provedení jí byla stanovena lhůta 120 dnů; pro přehlednost se konstatuje, že žalobkyně v rámci stanovené lhůty ani až do dne konání dalšího místního šetření správní orgán I. stupně o přijatých opatřeních nijak neinformovala. Správní orgán I. stupně v rámci místního šetření uskutečněného dne 4. 9. 2020 zjistil a zadokumentoval, že žalobkyně provedla částečnou opravu oplocení, a to jednak prostřednictvím kari sítí či spojení protržených drátěných ok pomocí vázacího drátu; rozpraskané betonové sloupky byly vyztuženy železnými tyčemi. Nebylo však provedeno zpevnění spodní části oplocení dřevěnými palisádami popř. jiným způsobem, aby oplocení bránilo průniku zvěře nadzvednutím pletiva. Správní orgán I. stupně konstatoval, že stávající dřevěné palisády místy úplně chybí nebo jsou značně shnilé, takže neplní svou funkci.

68. Dále správní orgán I. stupně provedl dne 15. 10. 2020 ústní jednání spojené s místním šetřením, jehož se zúčastnil mj. i jednatel žalobkyně, pan Jiří B.. V jeho rámci bylo zjištěno a fotograficky zadokumentováno celkem 9 závad v oplocení Žíkovské obory.

69. Konečně pak správní orgán I. stupně provedl místní šetření ještě i dne 10. 11. 2020, tedy před vydáním svého rozhodnutí. V jeho rámci provedl kontrolu jen části oplocení Žíkovské obory a zjistil, že stav oplocení obory se prakticky nezměnil. Konstatoval některé opravy prostřednictvím kari sítí, sdrátováním či vyztužením betonových sloupků, nicméně uzavřel, že oplocení jako celek neplní požadavky § 2 písm. j) zákona o myslivosti. O tomto místním šetření rovněž nebyla žalobkyně (ani nikdo jiný) vyrozuměna. Lze tedy uzavřít, že žalobkyně byla vyrozuměna o konání jediného z pěti místních šetření uskutečněných správním orgánem I. stupně.

70. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že první tři provedená místní šetření (uskutečněná ještě před zahájením správního řízení) byla součástí obecné dozorové činnosti správního orgánu I. stupně podle § 61 odst. 2 zákona o myslivosti. Podle tohoto ustanovení: „*Kraje a obce v přenesené působnosti dozírají na dodržování tohoto zákona a předpisů vydaných k jeho provedení. Soustavně dozírají, zda jsou dodržována jimi vydaná rozhodnutí, zda uživatelé honiteb myslivecky hospodaří v souladu s tímto zákonem, provádějí ochranu myslivosti a dodržují zásady chovu zvěře.*“ Soud ze správního spisu zjistil, že při těchto místních šetřeních byla provedena toliko fotodokumentace stavu oplocení Žíkovské obory, přičemž tato fotodokumentace byla jednak založena do správního spisu, takže se s ní žalobkyně mohla seznámit ať už cestou nahlížení do spisu, tak v rámci seznámení s podklady pro vydání

rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, jednak byla žalobkyni zpřístupněna elektronicky odkazem na internetové úložiště. Žalobkyně se tak s nimi mohla jednoduše seznámit a popřípadě se k nim i vyjádřit. Přestože tedy lze konstatovat, že správnímu orgánu I. stupně nic nebránilo žalobkyni o konání těchto místních šetření vyrozumět, popřípadě ji k nim i přizvat (pokud je sám správní orgán I. stupně považoval za místní šetření), nedošlo k takovému procesnímu pochybení, které by mělo vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně. To platí tím spíše, že správní orgán I. stupně 15. 10. 2020 provedl ústní jednání spojené s místním šetřením, jehož se zúčastnil i jednatel žalobkyně, který se v jeho rámci i k věci vyjádřil. Stejné závěry je pak možno dovodit i ve vztahu k místnímu šetření uskutečněnému dne 10. 11. 2020, tedy před vydáním výzvy k seznámení s podklady rozhodnutí. I se zjištěními učiněnými v jeho rámci se mohla žalobkyně obeznámit v rámci seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Závažnost procesního pochybení správního orgánu I. stupně snižuje také to, že fotodokumentace je jedním z nejobjektivnějších způsobů zjišťování skutkového stavu; nejedná se o způsob jeho zjišťování subjektivnější, např. cestou svědeckých výpovědí apod. Lze důvodně předpokládat, že ani přítomnost žalobkyně na těchto místních šetřeních by neměla dopad na podobu zachycených snímků. Dlužno také v této souvislosti připomenout, že i žalovaný provedl v rámci odvolacího řízení dne 29. 4. 2021 místní šetření, v jehož rámci prověřil stav celého oplocení Žíkovské obory, přičemž jednatel žalobkyně měl možnost se ho zúčastnit (reálně se ze svého rozhodnutí zúčastnil toliko jeho části).

71. Všechna tato zjištění ve svém souhrnu znamenají, že dílčí procesní pochybení správního orgánu I. stupně, který žalobkyni nevyrozuměl o konání čtyř zmíněných místních šetření, neměla vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani napadeného rozhodnutí.

72. Není zřejmé, z jakého důvodu se žalobkyně domnívá, že zjištění závad oplocení Žíkovské obory je zavádějící proto, že mělo být provedeno toliko namátkově. Pokud by, byť i jen při namátkové kontrole jeho stavu, byly zjištěny takové závady, které znamenají, že obora nesplňuje předpoklady stanovené v § 2 písm. j) zákona o myslivosti, není jasné, jak by tato zjištění mohla být relativizována či kompenzována zachycením stavu celého oplocení. Žalobkyně ani sama neuvedla, co snad správní orgány měly zjistit, ale v důsledku tvrzeného namátkového přístupu nezjistily. Připomenout je možno, že správní orgány jsou povinny zjišťovat skutkový stav nikoli v celé jeho šíři, ale v rozsahu potřebném pro jejich rozhodnutí, což vyplývá z § 3 správního řádu. Ze správního spisu pak soud navíc zjistil, že správní orgány obou stupňů věnovaly pozornost stavu celého oplocení Žíkovské obory. Celé její oplocení bylo prověřeno v rámci místních šetření provedených před zahájením správního řízení (25. 2. 2020 jedna část, 13. 3. 2020 zbylá část, dne 4. 9. 2020 celé oplocení, v rámci místního šetření provedeného při ústním jednání dne 15. 10. 2020 pak byl rovněž prověřen stav celého oplocení a rovněž i žalovaný během místního šetření dne 29. 4. 2021 prověřil stav celého oplocení); jediným případem, kdy zjevně byla zkontrolována pouze část oplocení Žíkovské obory bylo místní šetření provedené správním orgánem I. stupně dne 10. 11. 2020. To, že na pořízené fotodokumentaci jsou zachyceny zejména závady v oplocení (ale nejen ony; správní orgány zadokumentovaly i opravy, které žalobkyně v určitých místech provedla), je logické, neboť z hlediska § 2 písm. j) zákona o myslivosti musí být oplocení trvalé a dokonalé, aby bránilo volnému vybíhání zvěře. Není proto účelné zachycovat ta místa oplocení, která nejsou problematická: pozornost je naopak nutno zaměřit právě na ta místa, kvůli nimž oplocení obory nesplňuje zákonné předpoklady, a to nejen z pohledu konečného rozhodnutí o zrušení obory dle § 31 odst. 6 písm. e) zákona o myslivosti, ale zejména z preventivních a nápravných důvodů, tj. kvůli umožnění vlastníku či uživateli

obory zjištěné nedostatky napravit. Ani tuto dílčí námitku proto soud neshledal důvodnou.

73. Přisvědčit nelze ani námitkám žalobkyně týkajícím se ručního provedení protokolu z místního šetření. Žalobkyni se tu zjevně jedná o protokol z ústního jednání spojeného s místním šetření zpracovaný správním orgánem I. stupně dne 15. 1. 2020. Tento protokol byl vskutku pořízen ručně, následně byl přepsán do tištěné podoby. Soud však, stejně jako žalovaný v napadeném rozhodnutí, neshledal, že by se obě verze tohoto protokolu od sebe jakkoli obsahově odlišovaly. Ručně psaná verze protokolu je podepsána všemi, kdo se tohoto úkonu správního orgánu I. stupně zúčastnili. Žádné vyjádření státní správy myslivosti, o kterém žalobkyně hovoří v tom směru, že do něj mělo být s odstupem doplněno, se v tištěné verzi protokolu nenachází. Nelze tedy přisvědčit žalobkyni v tom, že mohla být její práva poškozena v důsledku toho, že s tímto vyjádřením nebyla seznámena.

74. Pokud jde o stanovení lhůty k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí správním orgánem I. stupně, již žalovaný konstatoval, že stanovená lhůta v délce 5 dní byla s ohledem na délku vedení řízení krátká. Nic však nebránilo žalobkyni, stejně jako to učinil zástupce oznamovatele, požádat správní orgán I. stupně o prodloužení této lhůty, čemuž správní orgán I. stupně vyhověl. Žalobkyně nijak na výzvu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí nereagovala. Tvrzení, že žalobkyni snad nebylo známo, že může o prodloužení lhůty požádat, nemůže jít k tíži správních orgánů; neznalost zákona v tomto smyslu neomlouvá.

75. Konečně se soud v rámci tohoto žalobního bodu zabýval námitkou, podle níž byla pořizována fotodokumentace oplocení i v místech, která součástí Žíkovské obory nejsou. Takový důkazní materiál měl být dle žalobkyně ze správního spisu vyloučen. Soud z obsahu správního spisu i napadeného rozhodnutí zjistil, že základ této žalobní námitky je pravdivý. Správní orgán I. stupně totiž vskutku pořídil v rámci místního šetření v březnu 2020 dokumentaci oplocení, které není součástí Žíkovské obory. Žalobkyně však již pomíjí, že toto pochybení je zapříčiněno i tím, že k Žíkovské oboře jsou připloceny pozemky, které k ní vůbec nepatří. Týká se to tzv. aklimatizační obůrky (jde o pozemky p. č. 1512, 1513, 1514, 1515, 1516 a 1530 v k. ú. Olešná u Radnic, které jsou součástí uznané honitby Libštejn) a dále pozemků p. č. 1799 a 1805 v k. ú. Olešná u Radnic. Tyto pozemky byly dle žalovaného k Žíkovské oboře připloceny bez právního důvodu. Zjištění týkající se tzv. aklimatizační obůrky jsou podstatná i z hlediska hodnocení zjištěného skutkového stavu a bude tak o nich řeč ještě níže.

76. Žalovaný v napadeném rozhodnutí toto pochybení správního orgánu I. stupně reflektoval na straně 18 a 19. Uvedl, že zjištění označená č. 51–60 pocházející z místního šetření zachyceného v úředním záznamu ze dne 13. 3. 2020, se týkají právě té části plotu, který není součástí Žíkovské obory. Jde tedy o pochybení správního orgánu I. stupně. Ani ono však nemělo dopad na zákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť skutečnosti rozhodné pro jeho vydání, byly zjištěny také v jiných částech oplocení Žíkovské obory. Závady, kvůli nimž správní orgány rozhodly o jejím zrušení, se nesoustředily do těch zdokumentovaných částí oplocení, jež její součástí nebyly. To jednoznačně vyplývá z fotodokumentace shromážděné ve správním spise, která je doprovozena i přesnou GPS identifikací jednotlivých závad oplocení. Proto i soud dospěl k závěru, že ani toto pochybení správního orgánu I. stupně nezpochybňuje spolehlivost zjištěného skutkového stavu.

77. Soud konstatuje, že v průběhu správního řízení se správní orgán I. stupně skutečně dopustil některých procesních pochybení, ta však neovlivnila zákonnost vydaného rozhodnutí a byla napravena postupem žalovaného v rámci odvolacího řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

78. Následně se soud zabýval samotnými skutkovými závěry správních orgánů. Je třeba uvést, že příslušné, shora identifikované, pasáže žaloby, mají zhusta charakter monologický, tedy aniž by reagovaly na podstatu zjištění správních orgánů obou stupňů či jejich argumentaci obsaženou v jejich rozhodnutích.

79. Klíčovým důvodem pro rozhodnutí o zániku Žíkovské obory byl neutěšený stav jejího oplocení, kvůli němuž nemohla tato obora splňovat definiční kritéria obory stanovené v § 2 písm. j) zákona o myslivosti. Podle tohoto ustanovení je oborou druh honitby s podmínkami pro intenzivní chov zvěře s obvodem trvale a dokonale ohrazeným nebo jinak uzpůsobeným tak, že chovaná zvěř z obory nemůže volně vybíhat (zdůraznění připojil soud). Z hlediska citované právní úpravy tedy není vůbec rozhodující, jaké jsou konkrétní skutkové důvody, pro které ohrazení obory neplní svou roli, takže obora již nesplňuje citované definiční znaky. Jak správní orgány správně dovodily, bylo by snad možno přihlédnout k tomu, pokud dojde k ojedinělému úniku zvěře po poškození ohrazení způsobeného neodvratitelnou událostí nebo osobou, za kterou uživatel obory neodpovídá. V projednávané věci byla ale po skutkové stránce zjištěna situace zcela jiná: oplocení Žíkovské obory staré zhruba 20 let pocházející z doby ještě před uznáním Žíkovské obory rozhodnutím tehdejšího Okresního úřadu v Rokycanech ze dne 15. 7. 2002, č. j. ŽP 2589-1/2002 (v citovaném rozhodnutí, jež je součástí správního spisu, Okresní úřad v Rokycanech konstatuje, že „*pozemky, na kterých se Žíkovská obora nachází, jsou trvale a dokonale ohrazené*“) v důsledku plynutí času a působení povětrnostních vlivů natolik degradovalo, že zkrátka není již schopno jako celek plnit svůj účel. Tento závěr správních orgánů je plně podpořen obsahem správního spisu, zejména fotodokumentací, kterou správní orgány obou stupňů pořídily při místních šetřeních. Skutečnost, že žalobkyně reagovala na výzvu správního orgánu I. stupně ze dne 25. 3. 2020 ke zjednání nápravy, a řadu původně zjištěných nedostatků oplocení opravila, nic nemění na tom, že zcela fatální vady tohoto oplocení byly zjištěny při každém místním šetření, jež správní orgány opakovaně ke zjištění skutkového stavu věci prováděly. Pokud pak žalobkyně odkazuje na to, že se v mezidobí změnil způsob obhospodařování sousedících pozemků, když uvádí, že již čtyři roky je obora obklopena cca 250 ha zemědělských ploch s kukuřicí, jež poskytuje dostatečný úkryt pro černou zvěř, jež následně poškozuje oplocení obory, případně na obecně zvýšený počet divokých prasat, jedná se dlouhodobé (a nikoli náhlé, havarijní, v zásadě neočekávané a neodvratitelné) změny prostředí, v němž je obora umístěna, na které musí vlastník obory reagovat a její oplocení či ohrazení jim přizpůsobit. Ohrazení obory musí být vždy dokonalé, jinak nemůže obora existovat. Zákon nečiní rozdílu v tom, zda ohrazení přestalo být dokonalým v důsledku objektivních skutečností či skutečností způsobených do té či oné míry subjektivně. Vlastníku obory tak nezbývá nic jiného, chce-li oboru zachovat, aby ji a její ohrazení trvale udržoval ve stavu, který bude odpovídat stanovené zákonné definici. Tomu ostatně odpovídá i to, že pokud správní orgány žalobkyni opakovaně vytýkaly nezajištění spodní strany oplocení prostřednictvím palisád, nemusel mít tento požadavek svůj přímý původ v konkrétním ustanovení zákona či prováděcí vyhlášky (na což žalobkyně upozorňuje); vychází však z místní potřeby zajistit, aby z obory neunikala zvěř, která je v ní chovaná, tj. i zvěř černá. Takové zajištění je ostatně možné provést technicky celou řadou způsobů, nejen dřevěnými palisádami. Nelze ostatně přehlédnout, že některé z žalobkyní uváděných důvodů, kterými obhajuje nepříznivý stav ohrazení Žíkovské obory, nejsou zjevně ničím pro ni specifickým, ale např. přemnožení černé zvěře je v myslivecké realitě České republiky v současnosti spíše běžné, neboť se o něm veřejně již řadu let diskutuje i ve sdělovacích prostředcích, a vyrovnat se s nimi musí všechny subjekty vlastnící obory tímto jevem tak či onak postižené. To pochopitelně platí i pro nutné opravy a úpravy oplocení odstraňující závady vzniklé přirozeným působením povětrnostních vlivů.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

80. Pokud žalobkyně sama (správně) uvádí, že primárním účelovým požadavkem oplocení obory je zabránění úniku chovné zvěře a zjištění její ochrany před účinky civilizace, sama tím vyvrací důvodnost svého odkazu na závěry obsažené v komentáři k zákonu o myslivosti z pera JUDr. Bohuslava Petra, Ph.D., podle nichž zákon připouští záskoky a záběhy, kterými může zvěř do obory za určitých podmínek *vnikat*. Správní orgány však nade vší pochybnost v projednávané věci zjistily, že zvěř naopak ze Žíkovské obory *uniká*, a to popřípadě i v poměrně významných počtech, k tomu lze blíže odkázat na strany 15 a 16 napadeného rozhodnutí. Tyto závěry učinily jednak na podkladě stanoviska sousedícího Honebního společenstva Olešná o soustavném úniku zvěře, pořízené fotodokumentace, výsledků místních šetření, v jejichž rámci byly zjištěny stopy zvěře a srsti unikající z obory, ale také na podkladě mysliveckého výkaznictví každoročně předkládaného samotnou žalobkyní. Ve svém souhrnu jsou tak příslušné závěry obsažené v napadeném rozhodnutí zcela přesvědčivé a důkazně podložené. Jedná se tu tedy o nikoli o vnik zvěře, ale o její únik. Že se správní orgány zaměřují primárně na únik zvěře, logicky pramení z již opakovaně odkazované definice obory v § 2 písm. j) zákona o myslivosti, která hovoří o zamezení volnému vybíhání zvěře. O tom, že v projednávané věci nebyl dlouhodobý a výrazný únik zvěře z Žíkovské obory způsoben jednorázovým poškozením ohrazení v důsledku neodvratitelné události nebo činem osoby, za níž uživatel obory neodpovídá, byla již řeč shora; tímto důvodem byl jednoznačně velmi špatný stav dlouhodobě nedostatečně udržovaného ohrazení Žíkovské obory. Pokud se pak žalobkyně dovolává toho, že škody na oplocení jsou způsobovány např. nedisciplinovanou veřejností, nebo nezavíráním vrat zaměstnanci Libštejnských lesů atp., je nutno konstatovat, že právě to, že k těmto tvrzeným jevům dochází opakovaně a dlouhodobě znamená, že žalobkyně jim měla věnovat pozornost a zabránit jim. Ani kdyby tak žalobkyně prokázala, že správními orgány zjištěné nedostatky oplocení Žíkovské obory byly způsobeny výlučně těmito jevy (což v žádném případě ze správního spisu nevyplývá), nic by to na její odpovědnosti za stav oplocení neměnilo. Soudu v této souvislosti neuniklo, že jednatel žalobkyně dne 14. 10. 2020 správnímu orgánu I. stupně telefonicky sdělil, že došlo k povalení 8 betonových sloupků i s pletivem a že brána do obory byla otevřená s tím, že celou věc nahlásí Policii ČR. Je však třeba poukázat na to, že v průběhu celého správního řízení již jednatel žalobkyně nesdělil, zda skutečně věc policii nahlásil, tím méně neinformoval o výsledcích možného policejního šetření. Připomenout je pak nutné i to, že poškození oplocení Žíkovské obory, která byla správními orgány obou stupňů opakovaně zjišťována, nemohla být způsobena toliko „*osobou se zlými úmysly*“, jak o ní hovoří žalobkyně v žalobě. Stav oplocení Žíkovské obory, jak byl správními orgány zjištěn, je nepochybně zapříčiněn jeho nedostatečnou údržbou, popřípadě jeho nedostatečnou adaptací na měnící se okolní podmínky. Zcela jednoznačně se nejedná pouze o výsledek negativní činnosti jednotlivé osoby.

81. Na podkladě obsahu správního spisu lze žalobkyni částečně přisvědčit potud, že v návaznosti na výzvu ke zjednání nápravy vydanou správním orgánem I. stupně dne 25. 3. 2020, v níž bylo identifikováno 60 poškozených míst ohrazení a v níž jí byla stanovena lhůta 120 dnů k nápravě, určité opravy nepochybně provedla. Výzva byla žalobkyni doručena dne 26. 3. 2020, proto lhůta k nápravě uplynula dne 24. 7. 2020 (tedy nikoli dne 28. 7. 2020, jak uváděl správní orgán I. stupně). Žalobkyně správní orgán I. stupně o žádných opravách sama neinformovala, proto správní orgán provedl dne 4. 9. 2020 (tedy téměř měsíc a půl po uplynutí stanovené lhůty) sám místní šetření, aby zjistil aktuální stav oplocení Žíkovské obory. Jak plyne z úředního záznamu založeného ve správním spise, bylo zjištěno, že proběhla částečná oprava oplocení tím, že byly na místa protrhnutého pletiva přidrátovány kusy kari sítí, nebo byla protržená drátěná oka oplocení jednoduše spojena vázacím drátem. Rozpraskané betonové sloupky oplocení byly vyztuženy železnými tyčemi. Nebylo však provedeno zpevnění spodní části oplocení

dřevěnými palisádami či jiným způsobem tak, aby bylo bráněno průniku zvěře nadzvednutím pletiva. Současně správní orgán I. stupně opět pořídil fotografie poškozených míst oplocení. Lze tedy konstatovat, že žalobkyně nepochybně vyvinula určitou snahu odstranit některá poškození oplocení Žíkovské obory, nicméně nedošlo k jejich odstranění úplnému. Stav oplocení zjištěný při místním šetření dne 4. 9. 2020 neodpovídal zákonnému předpokladu dokonalého a trvalého ohrazení obvodu obory.

82. Pokud pak jde o tvrzení žalobkyně, že umístění dřevěných palisád do dolních částí ohrazení by bylo na místě pouze tehdy, pokud by v oboře byla chována černá zvěř, což sice bylo v plánu, ale fakticky její chov nebyl realizován, je nutno poukázat na závěry žalovaného na straně 15 napadeného rozhodnutí, z něhož se naopak podává, že v Žíkovské oboře byla divoká prasata chována již od roku 2004 při stanovení jejich minimálního a normovaného stavu v počtu 9 a 15 kusů, což žalobkyně v bodu 5 své žaloby zjevně nerozporuje, byť uvádí, že fakticky nebyl chov realizován. Toto své tvrzení však nijak nedokládá. Za stavu zjištěného v rámci správního řízení je nutno konstatovat, že v Žíkovské oboře nepochybně černá zvěř žila, neboť ve fotografické dokumentaci založené ve spise byly stopy této zvěře zachyceny, stejně jako žalobkyně sama uvádí, že do ní černá zvěř vniká. Navíc správní orgány při místních šetřeních zjistily řadu dalších míst, v nichž je oplocení Žíkovské obory nedostatečné (otvory v plotu, povalené úseky oplocení, nadzvednuté oplocení- k tomu viz protokol z ohledání věci na místě ze dne 29. 4. 2021), přičemž těmito závadami v oplocení mohou nepochybně pronikat zvířata v oboře chovaná zcela bez problémů, ostatně žalovaný zachytil průnik mufloní zvěře. Soud se v této části přiklání k závěrům žalovaného, který logicky odůvodnil, proč fotograficky zachycené „podlezy“ ve výšce 10 až 15 cm může zvěř bez problému nadzvednout až do výše půl metru (k tomu srovnej druhý odstavec na straně 16 napadeného rozhodnutí). Nelze žalobkyni ani přisvědčit v tom, že zachycení mufloní srsti není průkazné proto, že se příslušné části místního šetření, při němž byla vyfotografována, nezúčastnil jednatel žalobkyně. Pokud by takovému závěru soud přisvědčil, mohla by žalobkyně efektivně sabotovat všechna skutková zjištění správních orgánů prostě jen tím, že se příslušného dokazování nezúčastní. Žalobkyni bylo umožněno, aby se její jednatel zúčastnil celého místního šetření a bylo jen jeho rozhodnutím, že je po čase opustil.

83. Dále žalobkyně problematizovala výrok žalovaného, podle něhož rozhodnutí správního orgánu I. stupně musí odrážet skutkový a právní stav v době jeho rozhodování. Tento výrok žalobkyně považuje za subjektivní, neboť k opravě poškozených míst došlo. V tomto směru jde nicméně zjevně o neporozumění žalobkyně. Jedná se o narážku na vyjádření žalovaného obsažené ve druhém odstavci na straně 11 napadeného rozhodnutí. V něm žalovaný skutečně konstatuje, že meritorní rozhodnutí správního orgánu musí odrážet skutkový a právní stav v době jeho rozhodování. Uvádí to proto, že správní orgán I. stupně své rozhodnutí vydal dne 25. 1. 2021, tedy více než tři měsíce po konání ústního jednání spojeného s místním šetřením, jež se konalo dne 15. 10. 2020. Odkazem na tyto skutečnosti pak žalovaný odůvodňuje, proč sám v rámci odvolacího řízení přistoupil k provedení dalšího ohledání oplocení Žíkovské obory dne 29. 4. 2021, tedy k doplnění dokazování. Soud podotýká, že z protokolu o ohledání věci na místě z téhož dne vyplývá, že se jej zúčastnil mj. i jednatel žalobkyně a své vyjádření k věci žalovanému sdělil v rámci svého podání ze dne 10. 5. 2021. Současně z něj vyplývá, že ohrazení Žíkovské obory i nadále nesplňuje zákonné předpoklady, když zjištěno bylo celkem 34 porušení oborního plotu s prokazatelným průnikem blíže nespecifikované zvěře, z toho ve 26 případech se jednalo o nadzvednutí pletiva zvěří a v 6 případech o díru v oplocení. Zjištěna byla také část nefunkčního oplocení v délce cca 150 metrů, na které však navazuje tzv. aklimatizační obůrka a 1 padlý sloupek oplocení. Z hlediska žalovaného

bylo doplnění dokazování reakcí na procesní postup žalobkyně, která v průběhu správního řízení opakovaně tvrdila, že ohrazení Žíkovské obory bylo opraveno. Bylo tedy třeba zjistit, zda skutkové závěry, k nimž dospěl správní orgán, nadále obstojí. Tento postup žalovaného tedy byl správný.

84. Soud nezjistil, že by závěry správních orgánů byly jakkoli ovlivněny prostřednictvím žalobkyní tvrzené nevraživosti mezi jejím jednatelem a Honebním společenstvem Olešná. Skutkové závěry správních orgánů vycházejí z objektivně zachycených v materiálů, jež jsou obsahem správního spisu. Totéž se týká závěrů týkajících se počtu chované zvěře.

85. Konečně, pokud sama žalobkyně uvádí, že si uvědomuje „*opotřebovanost materiálu a potřebu stav oborního plotu napravit*“, lze jen konstatovat, že se jí nepodařilo tento záměr zrealizovat ani po celou dobu vedení správního řízení, ačkoliv k tomu měla dostatečný časový prostor. Formálně byla žalobkyně o závadách v oplocení Žíkovské obory poprvé informována prostřednictvím výzvy ke zjednání nápravy poškozeného oplocení honitby Žíkovská obora ze dne 25. 3. 2020. Stav se jí však nepodařilo uvést do stavu předpokládaného zákonem až do dne vydání napadeného rozhodnutí, tj. do 21. 5. 2021, tedy téměř rok a dva měsíce po prvním formálním upozornění.

86. Vyjádření žalobkyně, podle něhož tzv. aklimatizační obůrka vždy sloužila jako karanténa pro dovezenou zvěř spárkatou, vůbec nereaguje na závěry žalovaného, které se této aklimatizační obůrky týkají. Správní orgány totiž zjistily (a žalobkyně s jejich zjištěním nijak nepolemizuje), že tvrzená aklimatizační obůrka je tvořena oplocenými honebními pozemky ležícími mimo obvod obory, ale od samotné obory nijak neoddělenými. To znamená, že je na ní zajištěn volný přístup zvěře, ačkoliv jde o pozemky ležící mimo vlastní oboru. Již tím samotným je zcela zásadně porušeno ustanovení § 2 písm. j) zákona o myslivosti. Na straně 17 napadeného rozhodnutí pak žalovaný konstatuje, že aklimatizační obůrka má být tvořena ohrazenou částí pozemků obory, aby v ní mohl být umožněn dočasný oddělený pobyt určitého počtu zvěře. V případě žalobkyně došlo ale k oplocení pozemků ležících mimo obvod uznané obory, konkrétně tu jde o pozemky p. č. 1512, 1513, 1514, 1515, 1516 a 1530 v k. ú. Olešná u Radnic. Tyto pozemky jsou ke Zdíkovské oboře připloceny bez právního důvodu, jedná se přitom o pozemky uznané honitby Libštejn. Navíc zvěř z Žíkovské obory může na tyto pozemky údajné aklimatizační obůrky volně vybíhat, neboť ohrazení kopírující skutečný obvod obory je v daném úseku zcela nefunkční, což je potvrzeno zjištěním č. 12 v protokolu o ohledání věci na místě, jež konal žalovaný, a pořízenou fotodokumentací. To znamená, že přinejmenším v těchto místech nelze vůbec hovořit o tom, že by Žíkovská obora byla trvale a dokonale ohrazena, neboť zvěř z ní může v této části volně vybíhat na pozemky náležející do uznané honitby Libštejn. Pokud pak žalovaný konstatuje, že již jen toto samotné zjištění by stačilo k rozhodnutí o zrušení obory podle § 31 odst. 6 písm. e) zákona o myslivosti, je nutno mu přisvědčit, neboť jde o zcela flagrantní porušení zákona.

87. Konečně soud nepovažuje za relevantní ani tvrzení obsažená v žalobě týkající se existence smlouvy o nájmu lesní půdy z roku 1999. Žíkovská obora nebyla zrušena z důvodu předjímajícího zánik této smlouvy. Tato argumentační linka však zcela vybočuje z předmětu řízení, a proto soud nepovažoval za potřebné se jí blíže zabývat. Nejedná se o relevantní skutečnost z pohledu důvodů, na nichž stojí napadené rozhodnutí. Soud pouze podotýká, že žalovaný v napadeném rozhodnutí o této smlouvě hovoří v samém závěru napadeného rozhodnutí na stranách 18 a 19 „nad rámec“ s tím, že ani případné vypovězení této smlouvy nemůže zapříčinit zrušení obory. Uvádí sice, že dlouhodobý provoz obory bez souhlasu majoritního vlastníka honebních pozemků je těžko představitelný, to ale nic nemění na tom, že důvodem ke zrušení Žíkovské obory

bylo neplnění podmínek vyplývajících z § 2 písm. j) zákona o myslivosti. S těmito závěry se lze ztotožnit.

88. Soud konstatuje, že tyto závěry správních orgánů obou stupňů plně obstojí i ve světle uplatněné žalobní argumentace.

Závěr a náklady řízení

89. Soud dospěl závěru, že žaloba, jíž se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí, není důvodná. Výrokem I. tak žalobu směřující proti napadenému rozsudku zamítl.

90. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: „*Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.*“ Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalovaný, neboť žaloba byla soudem zamítnuta. Žalovaný je nicméně správním orgánem, který nemá právo na náhradu těch nákladů, které nepřevyšují náklady spojené s výkonem jeho běžné úřední činnosti. Soud nezjistil, že by nějaké takové náklady žalovaný v souvislosti s probíhajícím řízení vynaložil. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

91. Výrokem III. soud konečně rozhodl o náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení podle § 60 odst. 5 s. ř. s. Podle citovaného ustanovení mají osoby zúčastněné na řízená právo na náhradu těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, jež jim soud uložil. V projednávané věci však soud osobám zúčastněným na řízení žádné povinnosti neuložil. Nemohly jim proto ani vzniknout náklady, jejichž náhradu by jim soud měl přiznat. Proto soud rozhodl tak, že žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 9. března 2022

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
pedseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.